

## CS. SIMON ISTVÁN VERSEI

### ÚGY TŰNT

Akkor ott a perzselődő  
rét fölött  
úgy tűnt,  
hogy a szétvert fejű  
sikló farka  
alkonyatig mozog  
a kocs út porában,  
hasonlóan mint  
halálra gázolt  
ember karján  
a Doxa óra  
mutatója.

### A HARANGSZÓRA VÁRVA

Csenevész cserjéssel,  
fafattyúkkal satírozott  
szárazulat peremén  
az ódalgós dűlőút  
visszafelé kanyarog  
(a kiszikkadt hajlaton át)  
ritkán pelyhedző porát,

érdes csöndjét  
hanyagul őrzik  
a szikár mácsonyák.

Az őszi ugaron  
ellipszis színeződés  
egykor itt is klastrom állt,  
Kanizsamonostora  
a földült az eltűnt  
a zsolozsmás.

Visszafelé kanyarog a dülőút  
csak a rejtély tapintható ki már  
pedig a konok időről  
lerongyolódott évszázadok  
redőin át  
(önfeledt balkáni gerlék  
búgása közben)  
Szeretném hallani  
Kanizsamonostor  
elrabolt vagy elsüllyesztett  
harangjának a hangját

Monasterium Kenaz

### TORONTÁLI

Nem ütnek már, pajtás,  
és te sem ütsz vissza,  
egy nagy csattanással  
minden csapda  
megszűnt a számodra.  
Nagyon sajnálom,  
de Anti  
minden menetet  
lehetetlen,  
nem lehet

megnyerni.  
Elfelé fut,  
nyaktörően hánykolódik  
a költözködésre  
mindig kész kocsi.  
A lejtőn fölgyorsulva  
fut-fut  
mélyen le az aljba.  
Vajon a következő  
éles kanyarban  
közülünk  
ki marad még rajta?  
Te már kiszálltál . . .  
Mert, Anti,  
minden mérkőzést  
lehetetlen,  
nem lehet  
megnyerni.  
Hogy is volt?  
„Kéket nyílik az ibolya . . .”  
Fölöttem vaknap ül  
emléked,  
szilaj szertelenséged  
a sírodból is visszaüt

Torontáli Anti

### NANDI

A kárókatónák  
még itt vannak,  
de te, Nandi,  
nem jössz vissza  
soha már.  
Nélküled álmodhat  
a börtönről  
az itt hagyott  
tartomány.

## MILYEN SORS?

Az egykori bedeszkázott ablakú  
Újsor házainak hűlt helyén kószálok,  
és hurkot dob rám  
a Rábénál (is) jubiláló  
hármás határ.  
Többszörösen trikolóros  
kőkarója közelében  
a rendhagyó Kisboldogasszony-napi  
havas viharban megkeresztelt  
Vass Idekonra  
vajon milyen sors vár?

## ÁRNYÉKKÉNT

Ahogy az üldözött  
gyík  
maga mögött hagyja  
a farkát,  
ám árnyékként  
magával vonszolja  
a rettenetét . . .  
Úgy hoztam el  
emléked  
e lepusztult tájra,  
ahol számomra  
már csak egy  
üresedő falu  
a menedék

## VAKHIT

*Egy „kimozdultnak”*

A hit, amelyről  
úgy érzed,  
hogy éget és vakít,  
vakhit.  
„Ki nem látja,  
csodálja.”  
S ha még nem hajszol  
az idő,  
hidd csak, bízvást hidd,  
hogy lesznek még csodák  
itt.